TENTAMEN MEDICUM,

INAUGURALE,

DE

EPILEPSIA.

TENTAMEN MEDICUM, INAUGURALE, DE EPILEPSIA.

QUOD
ANNUENTE SUMMO NUMINE,
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,
D. GULIELMI ROBERTSON, S. S. T. P.
ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;
NEC NON
Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI conſenſu,
Et nobiliſſimae FACULTATIS MEDICÆ decreto;
PRO GRADU DOCTORATUS,
SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS ET PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;
Eruditorum examini ſubjicit

TIPPING BROWN,
ANGLUS,
Soc. Med. Reg. Edin. Socius,
Nec non
Soc. Phyſicae Soc. Honor. et nunc per ſecund. vices
Praeſes Annuus.

Ad diem 25. Junii, hora locoque ſolitis.

Multa ſacro tegit involucro Natura, nec ullis
Fas eſt ſcire mortalibus omnia.

LUCRET.

EDINBURGI:
Apud BALFOUR et SMELLIE,
Academiae Typographos.

M,DCC,LXXXI.

VIRO OPTIMO SPECTATISSIMO,

RADULPHO LAMBTON,

DE LAMBTON,

ARMIGERO,

PROPTER

VITÆ PROBITATEM INSIGNEM,

MORUM COMITATEM EXIMIAM,

AMICITIAM DENIQUE SUMMAM

SÆPE DEMONSTRATAM,

HAS, QUALESCUNQUE SINT,

IN RE MEDICA LABORUM

PRIMITIAS,

SACRAS ESSE VOLUIT

TIPPING BROWN.

(Dr Lister,
with best Compts,
from the Author.

TENTAMEN MEDICUM, INAUGURALE, DE EPILEPSIA.

EPILEPSIA morbus eſt, qui antiquis Graecis et medicis Romanis optime erat notus; ſigna enim ejus praecipua in eorum ſcriptis maxima cum fidelitate et diligentia notantur: Cum vero novis tot inventis anatomiam et phyſiologiam recentiores auctores locupletarunt, clarius certe et planius nobis de cauſis ratiocinandi vires ſuppeditarunt. Materia etiam medica, ſtudiis et laboribus tot virorum laudatorum iteratis, *emendata* et *expolita*,

 elegantiores,

elegantiores, pariter ac ſimpliciores, medicamentorum formulas praebet. Quum vero naturae morborum, in omnibus commutationibus, obſervandae tam impigre antiqui innituerunt, horum ſcripta, in hiſce obſervationibus colligendis, me ſaepius conſuluiſſe, fateri haudquaquam pudet; utpote ratum, veteres, rerum eventis magis emonitos, quam ratione ductos, quae tradiderunt probaſſe.

Quoſdam de re medica ſcriptores caeca quadam admiratione antiquitatis peccaviſſe, facile concedo; ſed hodiernos iſtos, qui patrum monita et praecepta omnino neglexerunt, pariter erraſſe mihi ſaltem videtur. Felix fauſtumque quidem humano generi fuiſſet, ſi illi, cum Hippocratem alioſque medicinae cultores inconſulte et imprudenter in omnibus laudaſſent, et hi, cum imperite damnaſſent, utrique curam, fidelitatem, et diligentiam, hujus medicorum facile principis * fuiſſent imitati.

Hoc

* Gregory's Duties of a Phyſician, p. 183.

Hoc modo certa et immutanda effata habuiſſemus, atque ſuper haec morborum certam et validam rationem ſtatueremus: ‘ Decreta enim medica haud facile recipi-‘ enda ſunt, quae non multiplex uſus fir-‘ maverit *.’

Sed me veterum novorumque haec reputatio, juſto longius a propoſito tulit; liceat igitur normas quas mihimet obſervandas in hac diſſertatione paranda propoſui, paucis verbis memorare: In parte phyſiologica non niſi a certis anatomicorum obſervationibus, et notis manifeſtiſque legibus corporis ratiocinari, et totum argumentum, quam ſimpliciſſime potuerim, tractare conatus ſum. *Hypotheſes*, utpote medicinae aeque ac philoſophiae nocivas, vitandas putavi; nam quod immortalis ille Newtonus de illis praedicavit, utrique ſcientiae pariter applicari poteſt: ‘ Quicquid ex ‘ phaenomenis non deducitur, *hypotheſis* ‘ vocanda eſt; et *hypotheſes* ſeu metaphyſi-‘ cae, ſeu phyſicae, ſeu qualitatum occulta-‘ rum,

* Friend, de Febribus.

‘ rum, ſeu mechanicae, in philoſophia ex-
‘ perimentali locum non habent *.’

Ex dira et inſigni facie, quam plerumque hicce morbus induit, ſuperſtitioſi irae deorum, potentiae daemonum, arti magicae, aliiſque hujuſmodi cauſis, tribuerunt, et hinc etiam variis nominibus et inter Graecos et Romanos fuit nuncupatus †.

Nomen inter Latinos fuit *morbus comitialis*, quod populus a conventibus *comitiis* dictis ſtatim demittebatur, ſiquis adſtantium epilepſia caperetur; hocce enim omen infauſtum aeſtimaverunt. ‡.

Interdum

* Philoſ. nat. princip. math. ſchol. gener.

† *Comitialis morbus* etiam Ἱερα νοσος dicitur, aut ob magnitudinem, unde etiam *magnus* vocatur morbus, aut quod ſacer ſit, et a diis immiſſus; aut quod, &c. Vid. Hippoc. praedict. L. II. ſect. 2. p. 39. edit. Foeſii; quo in loco, lector ille (qui vult) multas variaſque, hujuſce nominis, cauſas perlegat. Ab aliis Herculeus dicitur; Gal. com. 6. in lib. 6. epid. appellatur etiam Morbus Lunaticus, Sonticus, Infantilis, Seleniacus, Caducus, &c. &c.

‡ Godwin's Roman Antiquities.

Interdum acceſſus epilepticus tam vehemens eſt, ut mortem ſubitaneam inferat; plerumque vero periodicus eſt affectus per circuitus, nunc certos nunc varios, rediens. Quidam opinati ſunt morbum huncce in his intervallis ſiderum revolutiones, praecipue conjunctiones et oppoſitiones, ſequi*. Hoc autem valde incertum videtur, non ſolum quod modum actionis explicare nequeamus, at etiam quod variae ſint cauſae externae et fortuitae, praeter planetarum actionem, quarum plurimae, ſine ullo hujuſmodi impulſu, ſatis ſuperque ad affectionem producendam valeant.

Paroxyſmus interdum repentinus invadit; plerumque vero antecedunt totius corporis laſſitudo, capitis dolor, vertigo, oculorum hebetudo, tinnituſque aurium; miſero aegroto mens parum conſtat, ſomnus turbatur, metum inſolitum vigil perſentiſcit, dormiens horrendis inſomniis infeſtatur: Interdum adſunt cordis palpitatio, ventriculi

* Mead de imperio Solis et Lunae.

ventriculi inflatio, reſpiratio difficilis et interrupta; ventris obmurmuratio, tumefactio, dolor: Faeces inſigniter foetidi, urina limpida, ſolito copioſior, nonnunquam vero ſanguine tincta: Venae colli tument, et ſaepe inſolita pulſatio ſentitur in temporum arteriis. Æger ſine cauſa modo langueſcit, modo riſu immodico concutitur: Nunc vero oculis album rubeſcit, et muſcae volitantes obverſantur.

Invadit nunc ipſe paroxyſmus, interdum, haudquaquam vero ſemper, aura quaſi frigida a corporis extremis aliave parte ſentitur ad caput aſcendens: * Homo ſubito convulſus concidit, vociferatur, ſtertit, ſpumat, circumagitur, tremit. Senſu expers jacet; muſculi totius corporis convelluntur, praecipue faciei, vultus enim animi diverſos omnes affectus oſtendit; digiti volam verſus violenter contrahuntur; oculi modo fixi, modo huc illuc vertuntur, dum nihil niſi album, quod infra eſt, adſtantibus

* Lommii Obſervat. L. II.

bus apparet. Facies rubet, livet, imo etiam nigreſcit; ſecretiones et excretiones turbantur; penis rigeſcens tentigine vexatur, dum ſemen etiam inſcio emittitur; urina et faeces ſine ſenſu elabuntur; rejicitur aliquando bilis, et ſudor per univerſum corpus diffluit. Maxillae inter ſe contrahuntur, dentes ſtridore colliduntur, interdum franguntur; et ſua ipſius labia atque linguam morſu petit aeger, dum per totum os ſpuma ſanguinea diffluat. Pulſus primo ſunt celeres, exiles, debiles; deinde fiunt tardiores, pleniores, juſto autem debiliores: Stertor adeſt horrendus, atque reſpiratio difficilis; demum ſomnus vel potius ſopor quidam miſere laborantem invadit, ex quo expergefactus ab omni ſigno, niſi gravitate quadam capitis, torpore et membrorum laſſitudine, penitus immunis relinquitur; haec vero omnia intra diem unum et alterum gradatim evaneſcunt.

Paroxyſmi quidem numero ſignorum, vi et longitudine temporum quibus redeunt, multum inter ſe diſcrepant, pro

diverſis

diverſis cauſis morbum inducentibus; pro aetatis, ſexus, temperiei, etiam vivendi conſuetudinis varietatibus; hanc autem, quae ſupra traditur, faciem acceſſio epileptica plerumque induit.

Plurima horum, quae memoravimus, ſigna, in eleganti illa et concinna hujus morbi deſcriptione inveniuntur, quam poſteris Lucretius reliquit:

"Quinetiam ſubita vi morbi ſaepe coactus
Ante oculos aliquis noſtros, ut fulminis ictu,
Concidit, et ſpumas agit, ingemit, et tremit artus,
Deſipit, extentat nervos, torquetur, anhelat
Inconſtanter, et in jactando membra fatigat;
* * *— Ubi jam morbi ſe flexit cauſa, reditque
In latebras ater corrupti corporis humor;
Tum quaſi talipedans primum conſurgit, et omneis
Paullatim redit in ſenſus, animamque receptat".

Lucret. Lib. III.

Dum acres ſunt et violenti paroxyſmi, aeger per ipſa intervalla male ſe habet, hebeſcunt ſenſus omnes, praecipue memoria; muſculi interdum contracti manent, adeo ut membra ſint rigida et nonnunquam contorta. Spaſmi abnormes, in quibuſdam, ita

ita ſanguinis circuitum impediunt, ut inflammatio, nigritudo, imo etiam gangraena et ſphacelus partium inducantur, quae muſculos convulſos tegunt.

Infantes quam adoleſcentes huncce affectum ſaepius aggredi, ab omnibus conceditur; an viros ſeu foeminas, auctores inter ſe minime conſentiunt. Viros ſaepius epilepſia laborare * Celſus aſſerit; in quam ſententiam † Home noſter illuſtris incumbit; ‡ Cullenus autem celeberr. in contrariam opinionem abivit. Inter viros tam laudatos lites componere haud meum eſt; poſterorum experientia judicet. Interdum per totam vitam manet; interdum vero paralyſi, apoplexia, aut ipſa morte, ſubito finitur.

Cum apud nos praecipua ſigna perpendamus, quae in hiſtoria ſupra memorantur, nullus locus eſt dubitandi quin celeberrimi Culleni noſtri definitionem omnibus aliis

B anteponamus;

* Celſus, L. III. c. 23.

† Principia Med. 233.

‡ Cullen. Praelect.

anteponamus ; eſt enim brevis, elegans, atque concinna, et affectionem hancce ab aliis ſimilibus ſatis diſtinguit :—-Apud *neuroſes*, quae claſſem ſecundum conſtituunt, in ordine tertio, *ſpaſmorum* genus quinquageſimum tertium dicitur eſſe

"MUSCULORUM CONVULSIO CUM SOPORE."

Cum autem alii ſint morbi qui horum ſignorum plurima habent, et, etiamſi haec optima definitio diagnoſin in pleriſque praebeat; tamen haudquaquam ſupervacaneum fore habuimus, pauca fuſius tradere, ut facilius ab illis epilepſia internoſcatur.

Motum muſcularem minuit apoplexia, epilepſia auget. In paralyſi, omnes muſculi affecti relaxati, et ad munera inepti, reperiuntur ; ex adverſo, in epilepſia ſemper ſunt contracti atque convulſi. Convulſioni iſte ſopor deeſt, qui epilepſiam nunquam non comitatur ; aeger ſenſus retinet, et impreſſiones externas ſentit.

In

In triſmo, tetano, &c. ſpaſmus eſt tonicus, aut fixus; in epilepſia vero convulſivus, vel (ut medici loqui volunt) *clonicus*, et relaxationes alternantes patitur.

Hyſteria interdum cum morbo epileptico conjungitur; cum vero hoc non evenit, facile ſecernuntur; quod hyſtericis convulſionibus laborans ſenſu quodam, qui globus hyſtericus dicitur, et canalis alimentarii perturbatione, afficitur; ſenſus etiam externos retinet plerumque per totum paroxyſmum; etſi loqui nequeat, tamen quicquid agitur videt, quicquid dicitur audit; atque viſa et audita poſt paroxyſmum in mentem revocare poteſt.

Hi ſunt praecipui morbi qui nunc in mentem veniunt epilepſiam referentes, et quos ab illa dijudicare neceſſe erit.

Scriptores aliqui monuerunt, ut medici cauti ſint ne *epilepſia ſimulata* decipiantur, et ſigna quamplurima, quibus fraus detegi poſſit, dederunt: De his vero nunc agere, vix operae pretium videtur, non ſolum quod hae ſimulationes tam raro ſe apud

nos

nos oſtendant, at etiam quod ſigna, hanc inter et veram epilepſiam diagnoſtica, apud De Haen, Van Swieten, et alios tam fuſe tradantur, ut nihil addendum relictum ſit.

Ex ſignis plurimis hunc affectum comitantibus, morbi ſedem in cerebro eſſe ſatis liquido conſtat. Cauſae ejus remotae ſe ad dua capita referunt; *ſeminium*, nempe, vel cauſas praediſponentes; et poteſtates nocivas, ſeu cauſas occaſionales:

Inter cauſas praediſponentes imprimis eſt annumeranda * *mobilitas* quaedam cerebri, quod eſt poteſtatis animalis plane origo, quod vim nervoſam in omnes corporis muſculos, eos praecipue qui ad motus voluntarios conferunt, dirigit. Mobilitatem appellamus iſtum ſtatum, qui ſpe, timore, laetitia, dolore, facillime movetur, qui irae ſeu gaudio maxime proclivis, qui denique

† "Colligit et ponit temere, et mutatur in horas."
‡ —"Genus varium et mutabile ſemper."

Mens

* Cullen. praelect. pract.

† Horat. ‡ Virgil.

Mens autem et corpus tam arcte inter ſe nectuntur, ut quodcunque hoc mutat, illam mutatione etiam afficit; ſtatus igitur quoſdam corporis invenire oportet, ex quibus haec animi mobilitas pendere poſſit: Hi videntur eſſe debilitas et plethora; talis enim mobilitas ſtadium vitae plethoricum, et ſaepe temperamentum ſanguineum, comitari ſolet. Haereditaria epilepſia interdum fortaſſe a cerebro male conformato originem ducit; plerumque vero ortum habet a ſtatu peculiari totius compagis corporeae, ex. gr. ſolidarum partium mollitie, quae fere dignoſcitur genarum rubore, cutis candore, aliiſque temperamenti ſanguinei ſignis quod mobilitati maxime favet. Saepe etiam, ſine ulla labe haereditaria, inducitur victu lautiore, omnibus denique cauſis quae plethoram gignunt. Vix quidem explicatione eget quomodo mobilitas ex plethora oriatur *; ‘ Syſtematis enim tenſionem, quae fibra-
‘ rum

* Turpin.

'rum *motricium* actioni quam maxime 'faveat, intendit, et extenſionem vel diſ-'tenſionem vaſorum ad contractionem 'muſculi vivi ſatis eſſe, ab actione cordis, 'quam apertiſſime conſtat.'

Conſuetudinis vires in corpus humanum omnibus innotuerunt; nemo igitur inficias ibit, quin conſuetudine mobilitas augeatur, dum (inſtar motuum quorundam) corpori naturalis fieri poſſit. Haec vero ſeminia haudquaquam morbum inducere poſſunt, niſi accedant etiam cauſae occaſionales, quarum ad explicationem nunc quidem tranſeundum.

Secundum Cullenum, dividuntur in

I. Cauſas quae cerebrum excitant, et

II. Quae *collapſum* inferunt.

Excitantes rurſus diſtinguuntur in

A. Cauſas quae cerebrum ipſum, et

B. Quae in aliam corporis partem agunt, unde effectus ad cerebrum tranſit: Haec eſt quae epilepſia ſympathica ſeu ſympathetica, illa quae idiopathica, ab auctoribus dicitur.

Cauſarum

Cauſarum cerebrum excitantium altera ſit diviſio in

a. Stimulos mechanicos,

b. Acria,

c. Mentem irritantia,

d. Irritationem a vaſis intra cranium diſtenſis.

Et nunc de harum unaquaque cauſa pauca dicere oportet.

I. A. a. *Stimuli mechanici* ſunt quaecunque vi externa impulſa cerebrum laedunt; talia ſunt vulnera a capitis contuſionibus; calloſitates ſeu excreſcentiae; ipſius membranae cerebrum tegentis oſſificatio *; ſanguis viſcidus grumoſus in ſinubus †; aqua in cavitatibus ‡; integumentorum vulnera;

* 'A de la Motte (v. Traitê complet de Chirurgie, tom. 2. p. 368.) narratur ſe, in cadavere juvenis, qui per octodecim annos epilepſia laboraverat, vidiſſe duram matrem, ubi falcem format, oſſeis aculeis aſperam.' V. etiam Van. Swieten, qui hoc et alia hujuſmodi exempla ex variis auctoribus tradidit.

† Frid. Hoffman. et Bonet. Sepulchret.

‡ Lyſons practical Eſſays.

ra; cranii depreſſio, qua capacitas minuatur; denique, nodi et exoſtoſes venerei.

I. A. b. *Stimuli acres* ex oſſium cranii carie, membranae cerebri aut * ipſius cerebri ſuppuratione, ex materie purulenta aut ichoroſa oriuntur. Sanguis etiam in ventriculos cerebri effundi poteſt, cum infarciuntur venae jugulares; nam doctus † Spon auctor eſt harum venarum ramos in cadavere epileptici adeo viſcida quadam materie obſtructos fuiſſe, ut *xylo* impleri viderentur, et ſanguinem in cerebri ventriculos eſſe effuſum.

Urinam ſuppreſſam et halitum cutis impeditum inter acria poſuerunt auctores; eas vero ad cauſas impetum ſanguinis augentes referre, mihi quidem potius videtur; nam, etſi acres ſint, vix credendum eſt eas retentas, aeque diviſas, multum dilutas, exigua qua ad cerebrum perveniunt parte per acrimoniam nocere poſſe: Univerſam vero plethoram quomodo inducant, explicatu

* Fernel. pathol. lib. v. cap. 3. p. 20.

† Spon. Aphor. 19. §. 2.

explicatu ſimplex patet, et intellectu facillimum.

I. A. c. *Irritationes mentales* epilepſiae ſaepeſaepius originem praebere, ex pluri- mis exemplis ſatis liquido conſtat; ſed quomodo cauſa cum effectu annectitur nihil ſcimus. Nexum eſſe quendam, inter corpus et animum, mirabilem, quo, hoc dolente, ille etiam laborat, nemo inficias ibit; quis vero hujus nexus naturam habuit, aut unquam habebit, compertam? Cerebrum certe *medium* eſt, per quod animus in corpus agit; omnium enim nervorum pars medullaris eſt communis origo, et manifeſta communicatio eſt inter cerebrum, medullam ſpinalem, nervos, et caeteras corporis partes.

Huic autem nervorum origini, quae *ſenſorium commune* dicitur, mens quodammodo alligatur; hoc noviſſe medico ſat eſt: Omnes functiones certis (etſi humano generi non compertis) legibus regi videt; experientia, etſi cauſa lateat, effectus notat, et conſequentiam accurate cognovit. Animi af-

fectus recte in excitantes et deprimentes dividuntur; hi defectum, illi exceſſum, actionis cerebri faciunt. De animi *pathematibus* incitatione agentibus tantum hic loci dicendum, et poſtea ad cauſas collapſum inducentes ordine veniemus: Huc redeunt cogitatio nimia, ira, gaudium, amor proſperus, odium, et libido; et etiam viſus epileptici paroxyſmo correpti, qui eundem morbum in aliis haud raro inducit. Multa hujuſmodi exempla ab auctoribus memorantur: Baglivius caſum tradit ‘Juvenis, ‘in Dalmatia, graviſſimis correpti convul‘ſionibus, propterea quod inſpexerat ſo‘lummodo alium juvenem, dum epilepſia ‘humi contorquebatur *.’

Exemplum aliud inſigne hic tradere placet, quod apud MSS. notas a patre meo an. Dom. 1750, ex praelectionibus clinicis ill. viri *J. Rutherfoord* depromptas accepi: ‘Mulier quaedam in noſocomio Edinburg. ‘epileptico paroxyſmo correpta fuit, in quo ‘membra

* Bagliv. prax. med. L. I. Cap. XIV. § 2. V. etiam Whytt on nervous diſorders, p. 217.

'membra ejus violenter contorquebantur: 'Mulieres aliae, illam dum morbo laboraret inſpicientes, ſtatim ejuſmodi ſignis 'corripiebantur: Foeminae quinque aut ſex 'hoc modo laborabant, et niſi reliqua amotae fuiſſent, contagio per totum fortaſſe 'cubiculum percurriſſet; nam ſana quae'que ſimul ac aegrotam inſpexiſſet, eadem 'ſigna perpeſſa eſt.' Putat Cl. ille Rutherfoord furorem fanaticorum, *Camiſſars* dictorum, ſimili quodam modo eſſe diffuſum. Exemplum unum et alterum meminit hominum ſe ſanos credentium, et talem inſaniam ridentium, qui ſolo furentium viſu et auditu ipſi dementiae facti erant participes.

Exempla huic ſimilia quotidie ante oculos obverſantur; quis, oſcitante comite, non oſcitatur? Tam valida in humano genere eſt ad imitationem propenſitas: '* Sola 'imitatione multa facimus, multa diſcimus. 'Imitatur nondum conſcius infans quic'quid

* Gregorii Conſpectum vid. § 293. et 294.

'quid vel vidit, vel audit: Et vir adul-'tus et ſuae ſpontis, inſcius vel invitus, 'tantum adhuc imitatur, quod hominum 'quibuſcum verſatur, mores, et ſermonis 'prolationem, quamvis ſaepe nolens, ac-'quirat. Omnem ſermonem infans imitan-'do diſcit.

'Huic quodammodo affinis eſt altera 'illa ſubita et vehementior imitatio, quae 'dementiae inſtar, non ſingulos tantum 'homines, ſed totos populos, nonnun-'quam rapuit. Hac tanquam contagione, 'varii animi affectus, triſtes, laeti, ridiculi, 'ab unius vultu per omnia pectora dima-'nant. Ardor pugnae, et pluſquam ſpes 'victoriae, ab alacri ducis in quem confi-'dunt milites, vultu, totam aciem dicto 'citius pervadit, et omnia pectora pariter 'accendit: Iidem milites, victoria jam 'parta, unius vel ignoti hominis terrore 'perculſi, turpiter terga dederunt, nulla 'auctoritate, nulla vi coercendi.'

Parem eſſe rationem epilepſiae, quis dubitare poteſt? Exempla hujuſmodi, quae

ad

ad imitationem, minime ad horrorem (ut aliis placuit) referenda ſunt, apud auctores ſcatent: Sauvageſius * de muliere memorat, quae epilepſiae paroxyſmo percellebatur, quoties in templum ingrederetur. Cullenus noſter, in praelectionibus ſuis, de foemina quadam gravida vomitu ſemper (dum uterum gerebat) affecta, quoties ſtolam quandam inſpiceret, mentionem fecit: Hoc eveniſſe patet ex viribus imaginationis, ſeu ideae renovatione, haudquaquam ex metu; nam, cum ſutrix veſtiaria ſtolam primum adduxerat, labore induendi fatigata evomuerat. Haec vero hactenus: De puero, cane viſo, epilepſia † correpto, aliiſque huc ſpectantibus, et tam ſaepe citatis caſibus, repetitionem omnino ſupervacaneam eſſe duximus.

A. I. d. Denique, quaecunque diſtenſionem inſolitam vaſorum intra cranium adducunt, nempe calor nimius, exercitatio juſto violentior, evacuationes ſolitae ſuppreſſae,

* Noſolog. methodic. V. I. p. 583. Ed. 1768.

† V. Swieten comment.

preſſae, quales ſunt *catamenia*, fluxus haemorrhoidalis, ulcerum, fonticulorum, et eruptionum exſiccatio, conſueta ebrietas, tumores ſeu oſſificationes quarumvis partium liberum ſanguinis motum impedientes, inter cauſas epilepſiam moventes numerantur.

A. II. Sympathicae epilepſiae cauſae occaſionales ſunt quaecunque nervos in alia corporis parte, praeter in capite, afficiunt, nempe gingivarum in dentitione diſtenſio magna, et ventriculi inteſtinorumque a lacte coagulato, cibo potove acrido; a vermibus, materie varioloſa, aut pure, a venenis, crapula, inanitione, irritationes. Etſi auram epilepticam inter ſigna apud morbi hiſtoriam enumeravimus; tamen hic loci fuſius de hac, quaſi morbi peculiari ſpecie, tractare haud abs re videtur, atque eo magis quod hoc genus morbi apud antiquos raro accidiſſe apparet. Galenus * memorat, ſe adhuc puerum ſemel vidiſſe, quem

* Gal. de loc. affect. lib 3. cap. 5.

quem caſum verbis ſequentibus narrat: ‘ Quale genus morbi ipſe adhuc adoleſcens ‘ primum vidi in puero XIII. annum ae- ‘ tatis agente; qui ſane narrabat diſpoſitio- ‘ nem ipſam a crure initium capere, mox ‘ illinc recte aſcendere per femur et emi- ‘ nentes ei lumbos, ac per latus id ad cer- ‘ vicem, donec perveniret ad caput; quod ‘ cum primum tangeret, ipſum haudqua- ‘ quam ſibi conſtare. Interrogantibus au- ‘ tem medicis, quale eſſet quod ferebatur ‘ ad caput, nihil habuit quod reſponderet ‘ puer. Aliis tamen, compos mentis dice- ‘ bat veluti frigidum quendam aërem ex- ‘ iſtere.’ Quod ad cauſam hujus ſigni me omnino ignorare lubenter fateor. Antiqui de eo parum perſpicue loquuntur; et ho- dierni ſcriptores vix apertius ratiocinantur. * Boerhaavius nimiae nervorum mobilitati aſcribere videtur; nam dicit, ‘ tolli poſſe ſa- ‘ nata debilitate generis nervoſi nimis facile ‘ movendi.’ Haec autem cauſa eſſe non poteſt;

* Aphor. 1084.

poteſt; nam, ſi ipſe nervus prius affectus filo conſtringatur, ſi cauterio ſeu cauſtico uratur, ſi epiſpaſtico vulneretur, ſi denique digito tantum fortiter comprimatur, aëris (ſeu cujuſvis ſit cauſae) aſcenſus derepente impeditur, et occurritur paroxyſmo. Nonne igitur conjectura duci licet, cauſam omnino eſſe localem, et ipſi nervo propriam in quo ſenſatio oritur? Mirabile quidem ſignum eſt, neque ex principiis mechanicis ſolutionem (ut opinor) excipere queat.

B. Procul dubio cauſae etiam ſunt aliae hunc affectum gignentes, quae, ut Cullenus noſter celeberr. poſuit, per collapſum agunt. Hujuſmodi ſunt haemorrhagiae omnes immodicae; * Inanitio, terror, effluvia ex putridis, et vapores nocivae ex † carbonibus, mercurio, et id genus aliis. Venena plurima etiam, (teſte Sauvageſio), qualia ſunt cicuta, hyoſciamus, &c. et Venus nimia. Quaecunque cauſae collapſum inducunt, vires generis nervoſi minuunt. Morbi igitur

* Galen. † Hoffman. tom. 3. p. 13.

gitur acceſſio poſt ſanguinis immodica profluvia explicationem facile excipit; quomodo autem agant odores in epilepſia, hyſteria, ſyncope producendis, explicatu difficillimum quidem videtur. Negat Cullenus hos agere poſſe ſeu viribus ſtimulantibus, ſeu ſedantibus; propterea quod operatione ſua ſunt diſpares; quoſdam enim ſtimulant, dum alios ſedant; actionem igitur putat eſſe ex ſenſu quodam ingrato.

Neque haec opinio de *collapſu* omnino hodierna eſt; nam ipſi antiqui de epilepſia ex depletione, inanitione, et haemorrhagiis ſcripſerunt; inter alios, Galenus memorat, 'hominem quendam toties in epilepſiam cecidiſſe, quoties tempora cibi ſumendi differebantur.'

Longa hacce, etſi neceſſaria, cauſarum remotarum enumeratione jamjam finita, monſtrare nunc oportet quomodo illae omnes ad unam producendam tendant, quae *cauſa proxima* dicitur. Me vero hanc rem tam difficilem tentantem, pavidum et timo-

re percitum lubentiſſime fateor. Satis patet affectionem eſſe generis nervoſi; quis vero de morborum cauſis, cerebrum et nervos afficientium, certo ſeu accurate dicere poteſt? Eſt quaſi *terra incognita*, in qua quiſque pro voluntate ſua vagatur, et viam diligit jam factam, aut facit. Auctores de hac re multas plauſibiles et populares fabulas effinxerunt; 'haec vero omnia novi-'mus eſſe nihil.' Rationem igitur noſtram capiemus, non niſi ex certis corporis humani legibus, et actione cauſarum remotarum quas jamjam enumeravimus. Ex his cauſa hujus morbi proxima videtur eſſe compreſſio cerebri, et fluidorum tranſmiſſio inaequalis. Haec autem induci non poteſt niſi accedant etiam cauſae externae, quales ſunt crapula, res venerea, exercitatio crebra ſeu violenta. Cauſae vero externae vix, ſi unquam, agere poſſunt, niſi ſit etiam interna, quam ſupra diximus praediſpoſitionem; haec eſſe poteſt excreſcentia ipſius cerebri, arteriarum diſtenſio, ſinus dilatati; cavitates pure, ichore, aut aqua impletae,

impletae, unde pars medullaris, et nervorum origo, pariter ac vaſa ſanguinea, comprimuntur; exoſtoſis venerea, aut cranii depreſſio. Apud infantes eſſe poteſt evolutio ſeu extenſio inaequalis vaſorum cerebri; et hoc fortaſſe iis accidit, qui (ut Hippocrates obſervavit) circa pubertatem a morbo liberantur, cum vaſa evolvuntur. Hae omnes cauſae cerebro comprimendo certe agunt; ſed, niſi externa etiam cauſa adſit, paroxyſmum haudquaquam inducunt. Quo melius opinio haecce intelligatur, ex plethorico illuſtrationem habemus: Ei procul dubio ſemper ineſt cauſa interna haemorrhagiarum; nunquam vero producitur ſanguinis profluvium ſine exceſſu quodam cibi, potus, exercitationis, aut alia tali cauſa, qua ſanguinis aucta copia ex vaſis erumpat. Si aliter eſſet, epilepticus convulſione, plethoricus haemorrhagia continua, nunquam non laboraret.

Cauſae vero pleraeque externae epilepſiae ſunt quae quantitatem aut motum ſanguinis augent. Diaeta lauta, chyli, atque

adeo

adeo ſanguinis, quantitas accumulatur; potu nimio ſtimulante, libidine, exercitatione immodica, curſus ſanguinis acceleratur, quo fit ut ſenſorium commune comprimatur. Evacuationes ſuppreſſae, nempe faeces, urina, perſpiratio, menſes, haemorrhois, aut alia ſanguinis profluvia, huc etiam redeunt; et his fortaſſe addi poſſunt * Lunae mutationes. Hae omnes impune accidunt, ſi abſit cauſa praediſponens; miſer autem epilepticus, niſi ab omni vitae jucunditate abſtineat, ſi edat, ſi bibat, ſi amet, ſibi mortis periculum accerſit.

Nunc autem quaerendum eſt quomodo preſſura cerebri inaequalis, ex cauſarum internarum externarumque concurſu nata, haec ſigna in paroxyſmo plerumque viſa producat. Quando cerebrum et nervi inaequaliter comprimuntur, vis nervoſa impeditur, et muſculi, nervos a parte cerebri compreſſa recipientes, paralytici fiunt. Major

* Mead de imp. Sol. et Lun. ubi argumenta pro hac opinione plurima inveniuntur.

jor autem quantitas per nervos, preſſurae expertes, tranſit ad muſculos, in quibus diffunduntur; igitur ut ſaepius contrahantur ſeu convellantur neceſſe eſt; atque adeo ut aeger concidat, tremat, et membra jactando fatiget. Ab anatomicis ſane obſervatur, ſanguinem in muſculis convulſis impediri, et primum floridum, tunc lividum, denique nigrum apparere: Ex hoc autem intelligimus, ſigna quae in facie miſere laborantis cernuntur; faciei enim muſculi ſupra alios afficiuntur. Dum muſculi contracti venas premunt, liquor earum, ne exeat, cohibetur; unde fit jugularium diſtenſio inſignis. Horum ſignorum remiſſionis, et ſomni iſtius qui paroxyſmum ſequitur, rationem nunc reddere conandum. Cum magna ſanguinis copia in venis jugularibus, partium incumbentium preſſura, retinetur, minor certe quantitas ad cor redit; igitur minor etiam quantitas a corde, per arterias carotides et vertebrales, ad cerebrum mittitur; adeo preſſura minuitur, et aeger, pro hac ſaltem vice, a morbo liberatur. Dum ſomnus adeſt, ſanguis per vaſa

vaſa cerebri aequabilis ſibi et conſtans fluere videtur. Cauſa igitur diſtenſionis fere amota, et aegro multum jactationibus fatigato, quid mirum eſt ſi in ſomnum incidat? Arteriarum cerebri ſitus peculiaris huic morbi fauſto decurſui quam maxime favet; arteriae enim carotidae et vertebrales circulum quendam, Williſii nominatum, cum cranium intraverint, efformant, ex quo rami quatuor ſeu quinque inter ſe communicantes oriuntur; et horum ſingulus quiſque ramus et rami ramulus, fortaſſe ad minimos, ſimili modo dividitur. Propter hanc optimam et mirabilem ſtructuram, nulla obſtructio in arteriis, vel majoribus vel minoribus, diu manere poteſt. Sed, ſi ſanguis in uno ramo brevi haereat, magnam tenſionem minime patietur, neque in reliquos premet, quo inflammatio aut aliae obſtructionis conſequentiae partes vicinas aggrediantur, ſed per communicationes in alia vaſa tranſibit. In epilepſia igitur, externa diſtenſione, muſculis convulſis ſanguinem (ut ſupra explicatur) impedientibus, amota,

ſanguis

ſanguis inter vaſa retentus per communicantia abit, et aeger poſt ſomnum ab omni ſigno morbi, niſi inter ambulandum parvula titubatione, (quod muſculi tonum ſibi proprium nondum recuperaverint), immunis relinquitur.

Videtur profecto de *prognoſi* meditatio potiſſimum cum ad aegri ſalutem, rectamque curationem, tum ad medici fidem atque dignitatem, ſpectare; hac potiſſimum ratione, quia noviſſe morbum proximus eſt ad ſanitatem gradus. Nemo ſane hanc aut praeſagire aut reddere affectis recte poteſt, qui non animadvertere genus aegritudinis quod ſit, non ejus eventum omnem praenunciare, certis indiciis norit *.

A Galeno † jure obſervatur, quod in omnibus ſoporoſis affectibus (in quorum numero apoplexia et epilepſia continentur) periculi magnitudinem ex nocumento reſpirationis, aliorumque motuum vitalium, conjicere

* Lommii epiſt. ded. ad Sen. Brux. p. 8.

† Gal. de loc. affect. L. 3. cap. 5.

conjicere oportet; muſculi enim ad hos motus inſervientes nervos a cerebello accipiunt. Prognoſis autem plerumque erit infauſta; nimius enim metuendi locus eſt, medicum nunquam fore adeo argutum, qui cauſam internam accurate inveniat, aut inventae remedia applicet, ſi ſit exoſtoſis, cranii depreſſio, ichor, pus, aut fere interna ulla alia. Varii quidem gradus ſunt morbi; ſed cum ab ipſius cerebri vitio, aut a mala conformatione, ut in morbo haereditario oriatur, cum denique ſit, quae ab auctoribus dicitur perfecta epilepſia, nemo prudens medicus curationem promittere poteſt. Interdum ex mirando illo nervorum nexu, ſeu ſympathia cum alia pars corporis afficitur, originem ducit; et certe epilepſia ſymptomatica ſeu ſympathica curationem abſolutam accipere queat. Res quidem una atque altera in prognoſi inſtituenda adhuc manent, duratio ſcilicet morbi, (ejus enim magnitudo et periculum vires eundo adquirunt), et aetas laborantis; * Hippocrates enim,

* Hipp. Aph. 45. ſect. 2.

enim, et omnes poſt eum optimi de re medica ſcriptores obſervarunt, juvenes inter epilepticos impuberes * aetatis, † regionis, victus mutatione ſanari; nam circa pubertatem ſaepiſſime ſolvitur morbus, quia tunc temporis vaſa cerebri evolvuntur; in illis vero qui epileptici fiunt poſt annum aetatis vigeſimum quintum plerumque, per totam vitam manet ‡.

In morbo tam acri, terribili, pertinaci ſanando, quid mirum medicos per tota animale, vegetabile, et foſſile regna in medicamentis quaerendis vagatos eſſe? *Specifica* vix numeranda, de nomine potius quam natura morbi cogitantes invenerunt; nulla ratione ducti, omnia quae *nervoſa* appellantur in commixtione rudi atque indigeſta cumularunt, et omni ſexui, aetati, corporis habitui, ſine diſcrimine dederunt. Quis vero imbecillitatem natu-

E rae

* Sauv. vol. 1. p. 581. † V. Swieten.

‡ Hipp. praedict. L. 2. ſect. 2.

rae humanae non dolebit, cum videt * Hoffmannum ipſum, cujus in rebus aliis judicium tam inſigne, pro ſpecificis in epilepſia numerantem pulverem lumbricorum, cranii humani ſcobem, alcis ungulam, et ſanguinem humanum. Exemplum unum credulitatis hic afferre liceat, quod ab amico nuper ex Italia redeunte accepi. Apud Italos, cum aliquis ultimo ſupplicio legis afficitur, primum ei caput ictu petitur, tunc fune ſuffocatur, poſtremo jugulatur. Epilepſia autem laborantes ab omni parte conveniunt, ut ſanguinem potandum accipiant; hunc enim in hoc morbo remedium putant omnino certum. Hanc conſuetudinem a majoribus accepiſſe videntur; nam Celſus, de morbo comitiali ſcribens, dicit, 'quidam jugulati gladiatoris calido ſanguine poto, tali morbo ſe liberarunt †.' Haec vero hactenus; nam horum omnium remediorum effectus (ſi unquam profuerint) viribus imaginationis

* Hoffman. Op. tom. iii. § 2. cap. viii. § 12.

† Celſ. de Medicin. lib. iii. cap. xxii.

tionis ſunt tribuendae; de illis utpote curioſis potius quam utilibus mentionem feci. Ex ſupra dictis, de cauſis *Idiopathicae* ſeu *perfectae* epilepſiae, ſanatio omnibus numeris abſoluta vix ſperanda; in pleriſque talibus ars medicinæ nihil niſi curationem imperfectam præbet. Ut omnino amoveatur morbus, oportet obſtructionem cerebri tollere; ſed hoc difficillimum eſt; nam, etſi morbi ſedem compertam habeamus, tamen argumenta ex quibus naturam obſtructionis intelligamus pauca ſunt, et ſæpe fallacia: Si vero natura obſtructionis intelligatur, tamen cerebri textura adeo tenera, et vaſa ejus tam mollia, tortuoſa, complicata, ut facilius fortaſſe haec perdere, quam materiem curſum fluidorum impedientem perfrangere poſſemus.

Cinnabaris nativa, et arte facta, etiam antimonialia, et ſaepiſſime hydrargyrus, a medicis fuerunt praeſcripta: Sed cum apud nos cogitemus, quot cauſae inter ſe immane diſcrepantes eadem fere ſymptomata gignunt, et tamen ſanationem diverſam

poſtulant;

poſtulant; cum ſigna unde diagnoſin capiamus pauca ſint ſeu nulla, de certo morbum idiopathicum modo ſanandi ignorantiam fateri, et ſigna graviora ut allevemus conari nos certe oportet.

Cum autem ſpes medendi adeſſe poteſt, indicationes quae ſequuntur ſunt obſervandae.

I. Cauſas praediſponentes (quantum poſſumus) removere,

A. Plethoram,

a. Diaeta parca,

b. Purgantibus,

c. Sanguinis detractione,

d. Fonticulis, &c.

B. Debilitatem,

a. Tonicis, quae ſunt

1. Cortex Peruvianus,

2. Praeparata metallica,

3. Balneum frigidum.

b. Aſtringentibus.

II. Cauſas occaſionales evitare.

III. Mobilitati ſyſtematis obviam ire,

A.

A. Antiſpaſmodicis,

a. Moſcho,

b. Æthere,

c. Opio,

&c. &c.

Utilitas victus parcioris in plurimis morbis, omnibus qui rem medicam coluerunt ſatis innotuit; in nulla autem affectione, quam in epileptica, utilior invenitur laevis, parcus, refrigerans. Doctoris Taylor de Croydon exemplum, quod * Cheyne narravit, quantum praeſtat, inſigne documentum praebet: Lacte ſolo (omni alio remedio a celeberrimis iſtius temporis medicis laudato, fruſtra tentato) ſe ab epilepſia violente, et fere conſtante, liberavit, neque pane neque alia re, ſeu vegetabili ſeu animali, niſi interdum cochleari parvulo aquae paeoniae, quae lac a coagulando retineret, acceptis. Congii dimidium lactis vaccae herbilis per diem cepit, partem nempe octavam mane et nocte, et hora prandii quartam. Cum doctus

* Cheyne's Eng. Malady, p. 2. c. 14 § 7.

tus Cheyne eum vidit, et hanc hiſtoriam ab ipſo audivit, per annos ſeptendecim a morbo omnino immunis vixerat, violentiſſimam exercitationem indies impune tentaverat, pluresque liberos procreaverat: Poſthac per annos ſeptem vel octo vitam ab affectione epileptica liberam degit, et fortaſſe diutius degiſſet, niſi ad victum animalem rediiſſet, atque adeo morbum, quo demum obiit, reduxiſſet. In omni vero exemplo victus omnino ex lacte, utpote juſto frigidior, haudquaquam adminiſtrandus; nam poteſtates ad cibi concoctionem conducentes debilitare, ſanguinem aquoſum reddere, et hydropem inducere poteſt; apud pleroſque vero, diaeta parca ex lacte et re vegetabili optime conveniet.

Purgantia mitiora contra plethoram multum certe proſunt; nam quantitatem ſanguinis minuunt, et revulſionem a capite faciunt. In hac vero evacuatione, ut in aliis, de quibus mox dicendum, ne iteratione vires aegroto frangantur, atque inanitio inferatur, cavendum.

Sanguinis

Sanguinis detractio, tum topica tum univerſa, ut praeſens plethora tollatur ſaepe neceſſaria; ſed ejus reditui raro ſi unquam occurrit. * Sauvages duo exempla tradit, et Cullenus unum, in quibus repetitae et largae ſanguinis detractiones aegrotos a morbo liberarunt: Sed, cum apud auctores exempla plurima invenimus, ubi ſanguinis detractiones nimis frequentes poteſtatem *haemapoieticam* vitiaverunt, et diatheſin hydropicam adduxerunt; cum in aliis videmus plethoram hoc ipſo remedio auctam, potius in pleriſque caſibus ad alia confugiendum.

Fonticulos et ulcera, in multis corporis humani partibus, ad plurimos morbos ſanandos uſus faciendi inveteravit: Hippocrates enim cauterio inuſtionem ſaepe commendat, Themiſon, et qui eum ſequuti ſunt, eo ut ulcera facerent haud raro uſi ſunt; Ægyptii † etiam et Equites Arabici variarum partium inuſtione morbos ſuos abigunt: In nullo autem

* Sauvag. Vol. I. p. 581.

† Alpin. lib. 3. cap. 12.

autem morbo, quam in epilepſia, plura exempla horum ulcerum et fonticulorum preſtantiae inveniuntur. * Hippocrates monet, capitis ulceribus pueros a morbo comitiali ſervari; et facillime adducenda ſunt innumera fere exempla quam efficaces ſunt ulcerationes, cum natura tum arte factae, hoc in morbo abigendo: Unum a † Meeckeren memoria dignum ſufficiat, juvenis cujuſdam epilepticis convulſionibus miſere affecti, qui poſt omnia medicamenta antiepileptica fruſtra tentata, tandem ulcere ſupra ſuturam coronariam cauterio facto, omnino ſanus dimittebatur. Ut horum effectuum explicatio pateat, hi *fontes* duplici modo ſunt conſiderandi; ut conſtans et minime negligenda humorum a toto ſanguine evacuatio, et etiam a parte ipſa laborante detractio; nam, uti pus a ſanguinis glutine praecipue formatur, quod etiam ad partem rubram efformandam plurimum fortaſſe confert,

* περι της ἱερης νουσ.

† Obſervat. med. chirurg.

fert, neceſſe eſt ut hujus abſtractio, ſanguinis molis ſit etiam ſpoliatio. Quantitas autem ſeri, quae ex fonticulo perpetuo fere fluit, multo major eſt quam apud pleroſque opinatur, uti ab experimentis doctiſſimi * Pringle luculenter apparet. Cum vero plenitudo vaſorum ſaepiſſime morbi eſt cauſa occaſionalis, nihil certe ad abundantiam fluidorum minuendam melius accommodatur quam fonticuli perpetui, quod horum uſu pericula, quae alvi evacuationes et frequentes ſanguinis detractiones comitantur, evitamus.

F Supra

* Pringle's Obſervations, in the Appendix, Exp. XLV. towards the end, where the Doctor, after obſerving 'that the ſerum of human blood, upon ſtanding 'but a little time in the furnace, (long before it becomes offenſive), grows turbid, and gradually drops 'a ſediment reſembling well digeſted matter,' adds, 'that iſſues are of more conſequence for making 'drains than one could expect from the viſible evacuation. As near,' ſays he, 'as I could gueſs, 'an ounce of ſerum, upon ſtanding ſome days, did 'not furniſh more of this matter than what might 'be produced from the daily diſcharge of a large 'pea iſſue, or a ſeton.'

Supra omnes faciendi modos in collo inſitiones prodeſſe videntur, et fortaſſe ipſo cauterio inuſtio ſupra ſuturam coronariam ſeu ſagittalem interdum commode tentari poteſt; nam maximo cum fructu * Robertus Davies, chirurgus peritus, monente Pringle celeberrimo, ſuturae ſagittali paralytici cujuſdam applicavit, neque, dum applicaſſet, aegrum dolorem vel minimum ſentiiſſe affirmatur. Interdum etiam fortaſſe utile foret fluxum haemorrhoidalem adducere, quod fieri poſſe myrrho, aloë, et caeteris talibus, et *ſuppoſitoriis* (ſic dictis) ex aloë, melle, et ſapone compoſitis, experientia docet.

Ad debilitatem corporis tollendam poſt plethoram a corpore evacuationibus amotam, tonicorum uſus omnibus innotuit: Inter tonica remedia celeberrimus eſt cortex Peruvianus; ſed non niſi in epilepſiis per circuitus exactos redeuntibus, et non a plethora originem ducentibus, dari oportet. Cullenus ſe in tali caſu cortice ſemel atque iterum

* Med. Obſervat. and Enquir. Vol. I. p. 398.

iterum abigi vidiſſe paroxyſmum teſtatur. Remedium certe utiliſſimum eſt, ſed poteſtates haudquaquam permanent; igitur ſtatim ante acceſſionem quantitas haud exigua adminiſtranda.

Quod ad exercitationem, dum Scyllam aeger vult vitare, caveat ne in Charybdin incidat; nimia enim exercitatio et deſidia pariter ſunt evitandae: Ex conſtante et modica, commoda capiet omnia, ſine metu periculoſi iſtius fluidorum aucti impetus, quae exercitationem ſubitam et violentam nunquam non ſequitur.

Tonica metallica in hoc morbo uſitatiſſima fuerunt, et plurima diverſa genera medici tentarunt: Ab ipſo arſenico interne dato non abſtinuerunt; ſed, propter periculi magnitudinem, ad alia potius confugiendum. A quibuſdam multum laudatur ſtannum, ſi jure, ex propria experientia neſcio.

Praeparata ex ferro ſaltem tuta ſunt; ſed cum nunquam multum valuerint, potius cupro, utpote magis tonico, medici uſi ſunt.

Omnia

Omnia metalla caute adhibenda, eo quod vim ſtimulantem pariter ac tonicam habent; cum vero metallica vires ſtimulantes ex ſalinis particulis, quibuſcum junguntur, accipiant, ſi cuprum cum alkali cauſtico, ſeu cum ſalibus mediis, commiſceremus, medicamento certe mitiori potiremur: Hujuſmodi remedium eſt cuprum ammoniacum, cujus grana IX ter de die multum profuiſſe, Ruſſel * auctor eſt. Vitriolum caeruleum doſibus exiguis interdum non ſine commodo fuit adhibitum; et, ſiquidem aliquis cuprum ulterius tentare voluit, apud Van Swieten praeparata alia inveniet. De zinci floribus multum inter medicinae cultores diſceptatur; a Gaubio celeberrimo plurimum laudantur; votibus aliorum vero haud quidem reſponderunt. Res eſt inveſtigatione certe digna, et ulterius de horum virtute quaerere oportet.

† Conjunctionem zinci cum cupro ammoniaco, quando per ſe neutrum reſponderet,

* Diſſ. med. inaug. de cupro.

† V. Duncan's Caſes p. 18. et ſeq.

deret, profuiſſe teſtatur Dr Odier Genevenſis, neque doſin alterutrius minuere neceſſe eſt. Metus ab auctoribus de epilepſia ſcribentibus inter remedia tonica annumeratur; ſed cum applicatio ſit difficilis, addi poteſt periculoſa, ne ad terrorem, qui ſedat, urgeatur, omnino praetermittendum putavi.

Lavatio frigida caute aſſumpta optimum remedium eſſe videtur; nam fibras muſculares tendit et roborat, et nervis mobilitatem aufert. Neceſſe vero ſit ut plethora ſit prius omnino amota; nam aqua frigida corporis ſuperficiei applicata, vaſa extrema conſtringendo, vim circulationis adeo intendit, ut in plethorico epilepſiae praediſpoſitionem habente paroxyſmum ipſum induceret. Spaſmodicas etiam convulſiones incaute adhibita interdum affert; frigus igitur gradatim aegro applicari oportet, aqua, illi ante in balneum ingreſſionem in caput parcius affuſa, et corpore manibus madentibus perfricto.

De

De vegetabilibus aſtringentibus perpauca quidem addenda reſtant. Virtutes quas viſco quercino veterum credulitas tribuit, hodierna experientia negavit: Folia aurantiorum (ſi De Haen utilia invenit) vires nunc dierum amiſiſſe videntur. De cortice Peruviano, qui viribus cum tonicis tum aſtringentibus gaudet, ſatis (in pag. 42.) ſupra dictum eſt.

Quantum aegroto interſit ut cauſas occaſionales evitet, vix repetitione eget; a cibo et potu ſtimulantibus, ab exercitatione immodica, a Venere, ab omni denique cauſa quae ſanguinis impetum augere poſſit, ſedulo abſtineat.

Inter antiſpaſmodica quibus mobilitati obviam itur, praecipua ab auctoribus laudata ſunt paeonia, valeriana, hyoſciamus, ſtrammonium, oleum animale, potus inebriantes, moſchus, aether, opium, et alia quorum plurima nunc, utpote inertia et inutilia, jure negliguntur.

Paeoniae effectus hodierni neſciunt; de effectibus valerianae dubitant. Cullenus noſter

ſter quidem valerianam prodeſſe ſe vidiſſe fatetur, ſed nunquam niſi eodem tempore alvum purgaſſet; ex evacuatione igitur, potius quam viribus medicamenti antiſpaſmodicis, commodum acceptum fuiſſe exiſtimat. Hyoſciamus (cujus virtutes Stork fuſius tradidit) operatione ſua opium refert, modo alvum ſolutam linquit. Strammonium apud hiſtorias ab academia ſcientiarum Stockholmienſi multum laudatur. Ol. animale adeo ſervatu difficile eſt (aër enim admiſſus qualitates ejus corrumpit) ut rarius quam mereri videtur fuit tentatum; nam apud Germanos pro optimo remedio habetur. Potus inebriantes, eodem modo ac opium, agere videntur; ſed raro, fortaſſe nunquam, ſunt uſurpandi.

Moſchus, cum purus parari poteſt, multum prodeſt; ſed, niſi majore copia datus, nihil agit. Æther etiam in plurimis affectionibus epilepticis auxilium attulit. Ab Hoffmanno maximis laudibus effertur; accedunt etiam * obſervationes quaedam de ejus

* Med. Obſervat. and Enq. vol. 2. p. 451.

ejus uſu minime negligendae a Doctore Morris traditae.

Opium medicamentum eſt cujus virtutes certae, cujus vires omnibus notae; ſed, quanquam in mentis affectionibus, in convulſionibus, in ſpaſmis, poteſtates ejus diuturnus uſus monſtravit; tamen haud pauci rem medicam agentes remedium minime tutum, ſaltem incertum, putarunt. Quandocunque morbus a mobilitate aut irritatione nimia oritur, opium ut tonicum et antiſpaſmodicum tuto et commode adhiberi poteſt, ſi prius plenitudo amoveatur. Juſto diutius adhibitum debilitatem et irritabilitatem corporis adauget; igitur non niſi, jam adſtante paroxyſmo, dari oportet.

Breviter de medicamentis de induſtria tractatur; nam ſpes ſanationis in hoc morbo a regimine et vitae conſuetudine probe ordinatis, magis quam formulis, plerumque pendet:

Obſervandum tamen eſt, tantas eſſe conſuetudinis vires, ut morbus poſt primam aggreſſionem

aggreſſionem ſemper ſit facillime revocandus; etenim

"*Mobilitate* viget, vireſque adquirit eundo." VIRG.

Igitur cum alia remedia fruſtra ſunt tentata, ex victu, ex regione, ex vitae ratione omnino mutandis, ſpes medendi reſtat.

Epilepſia ſympathica ex tot et tam diverſis cauſis oritur, ut in ea ſananda praecipua difficultas eſt originem noviſſe; haec autem, percontatione ſtrictim carptimque in vitam aegrotantis habita, et ſignorum obſervatione, plerumque ſuperabitur. Signa enim quae morbo primo ſunt propria, et quae omni medico innotuere, ſatis cauſam oſtendunt; cum ſit, exempli gratia, gingivarum diſtenſio in dentitione, aut cum a vermibus, lacte coagulato, ſtimulove acrido in ventriculo ſeu inteſtinis producatur. In aliis vero exemplis exploratu vel peritiſſimo medico difficillimum invenietur; quod Celſus igitur de alia re dixit, de hoc etiam recte dici poteſt, * 'Conjecturalem eſſe ar-

G 'tem

* Celſus de Medicina, lib. 2. cap. 6.

'tem medicinam, rationemque conjecturae 'talem eſſe, ut cum ſaepius aliquando re-'ſponderit, interdum tamen fallat.'

Cum infantum convulſiones a gingivarum earumve membranarum diſtenſione cauſam habent, inciſione, cum ab aciditate in primis viis, purgantibus mitioribus ex rheo et ſalibus lixiviis ſaepius repetitis, et praecipue magneſia alba, ſanantur. In pueris autem, cum propter aetatem provectam paroxyſmi validiores ſunt, emetica lenia cum catharticis ex rheo, et poſt haec cinnabar. antimonii cum extracto cort. Peruv. ut ventriculus et tubus inteſtinalis poſt evacuationem roborentur, erunt neceſſaria; ſi convulſiones ſint violentae et frequentes, epiſpaſtica applicentur.

In omni denique ſympathica epilepſia, ſi aeſtimationem cauſae habemus, iſtis remediis quae ſigna poſtulant morbum ſolvere poſſumus.

Cum ſenſus ille, quae aura epileptica dicitur, adeſt, paroxyſmo ſaepius occurritur

ritur ligatura; cum vero hoc modo praevertitur, vires novas acquirit; V. Swieten enim exemplum memorat, in quo acceſſio diu ligatura deferrebatur, tandem vero violentior facta, et cohibitionem recuſans aegrum interemit. Cum ſenſus frigoris ab eadem parte ſemper incipit, nervum urendo vel ſecando, atque adeo communicationem cum cerebro interrumpendo, morbus ſaepiſſime abigitur.

Haec vero hactenus. Quantum diſtent a perfecto et abſoluto opere haec prima de re medica tentamina, ſatis compertum habeo; nec me fallit, plurima calamo nimis feſtinante fuiſſe conſcripta.

Si plus autem hujuſmodi conatibus incubuiſſem, documenta praeſtantiſſima neglexiſſe, alibi fruſtra quaerenda, rem medicam in hac Academia docentium, fuiſſet neceſſe.

Celebritati virorum tam illuſtrium laudes Juvenis et Tyronis, nunc quidem nihil

addere

addere poſſunt; ſed ſi poſthac inter laudatos ipſe fuero annumeratus, tunc, propter beneficia accepta gratias agam, tunc quidem fateri juvabit, ' quod ſpiro et placeo ' (ſi placeo) illorum eſt.'

FINIS.